

Cora Hamilton vävde 15 meter väv i ett stycke för att skapa en kollektion plagg.

Plagg på rulle

TEXT CORA HAMILTON FOTO BENGT ARNE IGNELL OCH CORA HAMILTON

Vävstolen har en lång historia och har använts för att skapa de mest fantastiska saker. Jag fascineras av vävning. Genom trådar bygger man upp något från grunden. Med små beståndsdelar ges man möjlighet att göra stora förändringar på en liten yta. Det krävs mycket beräkning och belöningen är den fantastiska känslan då ekvationen går ihop och man förstår varför.

Jag som designer tycker om att utsätta mig själv för utmaningar men vill gärna att arbetet har vissa ramar som jag kan förhålla mig till. På något sätt upplever jag det mer befriande att arbeta utifrån begränsningar.

Det jag skapar innehåller oftast en hel del frågetecken som man löser under arbetets gång. Det ska inte vara för lätt och jag vill gärna underhållas av min egen skapandeprocess på så sätt att jag vill att den ska innehålla överraskningsmoment samtidigt som den kräver koncentration. Överraskningarna får inte släppas helt fria åt slumpen utan måste ske under viss kontroll.

Vad som ofta får mig att återvända till vävningen och att tycka att det är en av de mest spännande teknikerna är någon form av hatkärlek. Det komplicerade och krångliga kontra alla möjligheter som finns, om, tålmodet och viljan till att tänka innovativt infinnar sig.

Jag dras till att göra det enkla lite svårare och till att skapa saker som man på en gång inte förstår hur de är tillverkade. Jag älskar den enklaste formen av vävbindning, tuskaft, att utgå från den som bas och sen experimentera för att skapa strukturer och detaljer.

Men det beror helt på vad man gör, balansen är viktig. Man måste välja var krutet ska laddas. Som i mitt examensarbete. Där utgick jag just från tuskaft som vävbindning för att fötterna bara skulle kunna löpa och självaste vävningen kunna fortgå utan någon ansträngning. Däremot fanns utmaningen i att ta fram nya tekniker genom att experimentera med vävstolens givna ramar. Alltså gick koncentrationen åt till själva vävtekniken men inte att hålla koll på trampordningen.

Idén till mitt examensarbete fick jag då ett problem uppstod under en vävprocess. Jag fick inte fram det jag ville i väven, vävstolens konstruktion begränsade mig till att anpassa mitt projekt i alltför stor utsträckning. Jag beslutade mig då för att anpassa vävstolen efter det jag ville få fram och därmed minimera begränsningarna. Ramarna finns fortfarande kvar då varp och inslag är det projektet består av.

Varpbommen som jag ser som vävstolens kärna delades upp i 5 delar som satt på en bom och jag tillverkade 2 exemplar. Så från att ha en varpbom, en källa, med en jämn spänning hade jag nu 10 källor och möjlighet till att här experimentera fritt.

Jag ville skapa en väv i form av en kollektion plagg, väven skapas inom verktygets strikta ramar. Alla plaggen hör ihop genom

trådar och totalt är väven 15 m lång, vävd i ett stycke. Mitt syfte med väven var att alla plagg skulle ha detaljer som för den intresserade åskådaren visar något som man inte på en gång förstår hur det är tillverkat och utfört samt att även bidra till vävningens utveckling. Man skulle kanske kunna kalla det konceptuell vävning.

FÖR ATT KUNNA GÖRA DENNA VÄV byggde jag först en egen typ av varpbom, jag ersatte den gamla med min nya. Grundidén till ombyggnationen var att jag ville kunna ha olika spänning på varpen under vävens gång. Man skulle kunna se det som aktiv och inaktiv varp. Jag ville även ha möjligheten till att byta plats på varpen eller väva in den och sen sätta tillbaka den. Allt detta utan att behöva klippa någonstans. Alla plaggen skulle vara formvävda och sitta ihop genom varptrådarna.

Självklart var det en oerhört påfrestande process, att hantera 20 meter lång varp som man ska byta plats på är inte det enklaste och utöver den nya bommen var jag tvungen att hitta på lite nya uppfinningar så fort ett nytt moment kom. Men lika jobbigt som det var, var det även lustfyllt.

Den 15 meter långa väven blev klar natten innan hängning. När jag rullade ut den var det oerhört nervigt och spännande. Jag hade, innan jag började väva, gjort ungefärliga skisser på hur plaggen skulle se ut. Jag hade också gjort mönsterdelar och perfekt sittande toiler så att plaggen skulle vara bärbara och inte bara en form. Jag planerade och tog många beslut för varje plagg som vävdes allteftersom. Jag försökte i så lång utsträckning som möjligt bestämma mig för vilken typ av detalj jag skulle försöka åstadkomma innan vävningen började. Det finns en tanke och planering bakom alla plagg men självklart gick inte allt att räkna ut i förväg. Det man väver rullas upp på en bom så hur mycket jag än förhöll mig till mina konstruktioner kunde jag inte helt veta hur resultatet blev förrän väven rullades ut.

Jag blev och är hur nöjd som helst, jag tycker själv att jag uppnått precis det jag ville, att skapa något vackert som samtidigt är spännande att se på.

Jag kallar mitt examensarbete *Quintessence 1-5, plagg på rulle*. För detta examensarbete har jag precis mottagit *Ann Wall Designstipendium* vilket jag är oerhört tacksam för. Det är helt fantastiskt att få visa väven igen och i en så fin lokal som Svenskt Tenn, på Strandvägen i Stockholm.

Jag hoppas att väven ska få resa och visas på fler ställen, en dröm är att den ska få komma till Japan där jag hämtat mycket av min inspiration. ■

Se mer på:
www.corahamilton.com

